

at sige var unyttig, og jeg mener nu, at med Hensyn til Situationen, hvad denne Sags Gennemførelse angaar, havde det ærede Medlem fra Kalundborg (Røde) Ret. Men den Side af Sagen skal jeg lade ligge.

Nu staa vi altsaa saaledes, at Sagen er gennemført, og nu ere de Farer indtraadte, som der tales om i den Skrivelse, jeg her har tilladt mig at citere. Spørgsmaalet er altsaa: Hvad nu? Jeg meddelte ved første Behandling af Finansloven, at jeg, der altid har interesseret mig meget stærkt for alle disse store Spørgsmaal ved Vesterhavet — derfor vil jeg ikke gøre mig til sagkyndig —, var rejst op til Ringkøbing Fjord for at se paa disse Forhold og var kommen til det Resultat, at der for Tiden neppe var andet at gøre end nu at lade Erfaringen vise, hvad det hele kunde blive til. Men jeg erkender, at efter at have set de forskellige Skildringer af Virkningerne af de stærke Storme, vi havde i Slutningen af forrige Aar, er jeg bange for, at der er periculum in mora, som man siger under visse Forhold, og at det snart kan blive paa-trængende, at der gøres noget alvorligt. De Spørgsmaal, den højtærede Minister har stillet til Vandbygningsvæsenet, ere vist alle fuldkommen rigtige, det drejer sig altsaa om deres Besvarelse, men her mener jeg dog, i Modsætning til det ærede Medlem fra Varde, at det kan være rigtigt, at Spørgsmaalet bliver Genstand for Behandling i en Kommission. Thi der er ingen Tvivl om, at den Behandling, Spørgsmaalet havde været Genstand for, da det blev forelagt til Afgørelse i Samlingen 1906—07, var sket paa Grundlag af en ensidig Indstilling fra en enkelt Side under Vandbygningsvæsenet, og jeg har Grund til at formode, at der indenfor de vandbygningskyndiges Kreds allerede den Gang var saa stærk Tvivl om dette Spørgsmaal, at dersom der den Gang havde været nedsat en Kommission af et større Antal sagkyndige, var dette Forslag ikke kommet til at foreligge. Det er en Paastand, jeg fremsætter, men jeg tror, den er rigtig. Derfor er det min Mening, at skal der nu gøres yderligere Forberedelser, maa der flere Mænd til at overveje dette Spørgsmaal. Det maa ikke være Genstand for en ensidig Fremstilling af enkelte Personer indenfor de kyndiges Kreds. Der maa helst være et Antal til at overveje Spørgsmaalet, og S sammensætningen maa være saadan, at der indenfor denne Kreds kan rejses al fornøden Kritik og foretages

al mulig Undersøgelse af sagkyndige Mænd, hvoraf vi her i Landet utvivlsomt have et tilstrækkeligt Antal.

Det forekommer mig, at det vil blive nødvendigt, hvis det er muligt at lukke det nu udgravede Løb ved Hvide Sande. Men her maa jeg gøre den Bemærkning, at det gaar ikke an at lukke dette Løb eller gøre noget Forsøg derpaa, hvis man ikke i Forvejen har aabnet et andet, thi ellers kommer man rimeligvis af Sted paa samme Maade, som da man skulde afskære Ho Bugt nede ved Hjerting. Der blev udkastet en Plan om at afskære denne Bugt, Arbejdet blev bortliciteret og overtaget af en Entreprenør, og denne begyndte at fylde op, men det gik med dette Arbejde, som man fortæller, det gik med Bygningen af Kirker i gamle Dage, at hvad der byggedes op om Dagen, fjernede Troldene om Natten. Hvad Entreprenøren ovre ved Ho Bugt byggede op om Dagen, tog Strømmen bort om Natten, den følgende Morgen var der ingenting. Til sidst kom det dertil, at den paagældende Entreprenør sagde Pas, han maatte opgive Arbejdet. Sagen blev underkastet en Kendelse af en Kommission, der bestod af Retsformand Madvig, tidligere Borgmester Øllgaard og en tredje sagkyndig, hvis Navn jeg ikke kan huske, og de kendte for Ret, at Projektet var af den Art, at det ikke kunde gennemføres, og Resultatet blev, at Entreprenøren kunde forlade Arbejdet og faa sine Penge. Der blev der ovre begravet 164,000 Kr., for hvilke der ikke er udrettet det allermindste. Ho Bugt er nu, som den var, før dette Arbejde blev projekteret, og de 164,000 Kr. ere borte. Med saadanne Erfaringer for Øje mener jeg, at det er nødvendigt, at de Overvejelser, der nu skulle foretages, ikke blive ensidige, men at de foretages grundigt. Jeg skønner, at det maa ende med, at det nuværende Løb maa lukkes, hvis det er muligt, og jeg haaber, det vil være muligt, thi ellers bliver, som det er sagt af andre, Ringkøbing Fjord til en Arm af Vesterhavet. Men at der forud maa være et Løb, der kan aflede Strømmen, er givet. Saa sagkyndig, at man kan sige dette, kan man være uden at have studeret disse Forhold meget nøje.

Jeg kommer til at gøre endnu en Bemærkning af samme Art, som jeg har gjort saa ofte og heller ikke vil undlade at gøre i Fremtiden, skønt den maaske ikke er direkte nødvendig i dette Øjeblik. Udgiften af de 164,000 Kr., som vi anvendte ved Ho Bugt, er revideret af den